

Gorm Wagner

Din Nabos Søn

Fra rekrut til torturbøddel

Under medvirken af

Jørgen Flindt Pedersen, Poul Martinsen,
Ebbe Preisler, Halfdan Rasmussen,
Erik Stephensen og Ole Vedel Rasmussen

Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck

Din Nabos Son

© Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck 1982

Bogen er sat med Linotype Century Schoolbook

Printed in Denmark 1982

ISBN 87-17-05006-5

Omslag: Kite Fennestad

Grafisk tilrettelæggelse: Erik Nørskov

Forlagsredaktionen: Keld Lund Jensen

Fotos: Ebbe Preisler

Tegning: Jesper Wetterslev

*Udgivet med støtte fra
Statens Filmcentral*

Mangfoldiggørelse af indholdet i denne bog eller dele deraf er i henhold til gældende dansk lov om ophavsret ikke tilladt uden forudgående aftale med Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck. Dette forbud gælder både tekst og illustrationer og omfatter enhver form for mangfoldiggørelse, det være sig ved trykning, duplikering, fotokopiering, båndindspilning m.m.

Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck A/S,
Købmagergade 49,
1150 København K.

Indhold

Introduktion.....	5
Forord. Af Ebbe Preisler	9
Demokratiets vanskelige vej	17
Om Grækenland før, under og efter Juntastyret	
Filmen som led i arbejdet for afskaffelse af tortur	24
Om den græske psykolog Mika Fatouros iagttagelser, som blev fremlagt i Amnesty International's Prevention of Torture-gruppe	
Retsopgøret med torturudøvere	30
Om problemerne med at få gjort op med Juntatidens bødler	
Ofre om bødler	38
Interviews med nogle torturofre om deres holdning i dag	
En torturbøddel meldte sig frivilligt	46
Om Michailis Petrou og hans motiver for at vidne om Juntatidens tortur	
Ro og orden. Af Halfdan Rasmussen	50
Torturens verden.....	52
Om tortur som internationalt fænomen	
Lydighed mod autoriteten	60
Om torturudøvelsens psykologi	

Filmen: *Din Nabos Søn*

Idé og baggrund:

Mika Haritou-Fatouros
Panos Sakellariadis
Gorm Wagner

Musik:

Arghyris Kounadis
Arrangeret og indspillet af
Neo Minore, Malmø

Kamera:

Alexander Gruszynski
Ass. *Bjørn Blixt*

Lyd & klip:

Peter Engleson

Indspilningsleder:

Giorgos Katakouzinou

Produktionsleder:

Ebbe Preisler

Manus & instruktion:

Jørgen Flindt Pedersen
Erik Stephensen

Medvirkende:

Alexis Damianos
Nicos Hitas
Nikolaus Theodorou
Nicos Dafnis
Yiannis Kouris
Yiannis Siopis

Officer, KESA

Bambis Sariyannidis

Trænere, KESA

Simon Patroclos
Michalis Maniatis
Sakis Samartzis

Fangen

Nicos Skiadas

Officer, EAT/ESA

Kostas Vitsentzatos
Alexis' veninde
Elvira Poulianou

Scenograf

Nicos Politis

Tolk

Giorgos Fotopoulos

Produktionsass.

Harry Contorouchas

Instruktørass.

Giorgos Katakouzinou
Giorgos Biziouras

Lys

Yiannis Papadimitriou

Grip

Kostas Geroulakis

Elektriker

Giorgos Papagiannopoulos

Make-up

Fani Alexaki

Håndværk

Stellios Gavrillidis

Nicos Georgiadis

Tassos Stamatakis

Fanis Avgerinos

Pelopidas Katopis

Kontor

Dimitri Dimitriadis

Hara Papadimitriou

Konsulenter

Gorm Wagner

Svend Methling

Jørgen Melgaard

Kristen Bjørnkjær

Kjeld Ammundsen

Ingrid Edström

Oversættere

Ina Bouras

Sys Engberg

Vivi Lund

Monika Kallan

Theodosia Knudsen

Hasse Petersen

Rolf Hesse

Lars Bærentzen

Bjarne Schartou

Produceret af

Ebbe Preisler Film/TV aps

i samarbejde med

Sveriges Television, Malmö

Statens Filmcentral

Co-Produktionsfonden

(Danmarks Radio/Filminstitutet)

© ebbe preisler film/tv aps 1982

Udlejning:

Statens Filmcentral og

Ebbe Preisler Film/TV

Introduktion

Din Nabos Søn er titlen på en dansk produceret film og ligeledes på denne bog, fordi filmen og bogen går hånd i hånd. Bogen er skrevet for at give en udvidet forståelse af filmen og for, at danne baggrund for diskussioner af de rejste problemer. Kommentaren til filmen indleder: Dette er ikke en film om Grækenland. Selvom filmen er optaget i og foregår i Grækenland har den et langt mere vidtrækkende mål.

Grækenland er et *eksempel*, anvendt fordi det netop her var muligt at få en række nulevende personer til at beskrive, hvorledes de var blevet torturbøddler; om deres handlinger, når ordren lød. Men også om, hvorledes ofrene oplevede de samme situationer. Og om resultatet.

Grundidéen, at enhver af os kan ende som torturudøver over for selv egne landsmænd, er foruroligende. Men her må vi lade personerne tale og lytte til, hvad de selv beretter. Men så vil du også forstå titlen: *Din Nabos Søn*.

Det er selvfølgelig langt fra hele torturens væsen, der er beskrevet, men en flig er dog løftet; og det vil måske kunne bruges til at sætte lys på torturens uvæsen.

Massemedierne, som vi selv har skabt og nu med stort besvær lever med, fordi de ofte er tæt ved at vælte vores personlige verden, skal bruges, også i forbindelse med ideologiske opgør, som ikke blot er partipolitiske.

Hvordan kan vi forbedre os? Moses, Jesus, Muhammed og den lange række af personer, som senere har forsøgt at sætte etiske krav til vores adfærd, har deres ord og handlinger alt sammen været spildt? Har selv Grundtvig levet forgæves i dette land? Eller er vore personlige gøremål og vellevned vigtigere end fælles overordnede mål. som f.eks. den enkeltes frihed med anerkendelse af dennes egne ønsker og rettigheder? Skal individet ikke beskyttes? Eller skal overordnede forhold retfærdiggøre, at individet lider?

Med en række af disse spørgsmål ramler man ind i helt centrale

spørgsmål om vores livsførelse. Vores adfærd over for hinanden og vores respekt for hinandens tilværelse.

Din Nabos Søn er en bog, der ved at lægge sig tæt op af filmen forhåbentlig kan få os igang med at tænke.

Tænke på hinanden, og på den del i os, som er påvirkelig af negative kræfter. Den svage del i os, som kan formes af andre. Den del, som vi måske har ganske andre muligheder for. Det er let blot at afvise denne mulige umenneskelighed, som måske bor i os alle. »Det er ikke mig?« »Ikke i vores familie?«

Men her er det, at spørgsmålet sættes. Her ønsker vi at udfordre dig: Gælder det *kun* din nabos søn?

Gælder det ikke også dig selv. Hvor ligger det overordnede formål, som kan bringe dig selv i den situation? Eller kunne det aldrig ske netop for dig?

Hverken filmen eller denne bog giver dig noget endeligt svar, men skulle gerne udfordre dig til at tænke. Tænke over, om det kunne have været dig selv i bestemte situationer eller din egen søn og ikke bare naboens?

Enhver, der læser denne bog igennem og ser filmen, vil med meget enkle tanker kunne se, at der er noget i os, som kan bruges til en voldelig adfærd under de rette omstændigheder.

Er dette nu blot et postulat? Er det ikke bare et led i et nyt politisk tankesæt, som skal trækkes ned over hovedet på os godtroende, os, som til hver en tid vil modsætte os vold og undertrykkelse af vore medmennesker?

Langt fra.

Intet eksisterende politisk system kan sige sig fri. Ingen religion kan sige sig fri. Intet system kan vaske hænderne.

Skolelærerens blik kan lamme, forme, destruere, opløfte og efterlade barnet i en tilstand, som skolelæreren ønsker og har haft til hensigt eller måske aldrig tænkt på.

Hvad drejer det sig da om?

Magt?

Ja og nej. Ja, fordi systemernes repræsentanter – autoriteter – kan påvirke de sjæle, som er i dens vold. Præcis som den vil.

Nej – fordi det kræver, at sjælen er redebon. Den ufærdige, den uoplyste, den åbne og modtagelige sjæl. Det, vi ofte beskriver som idealet af menneskelighed, er modtagelig. Men den oplyste, den som har modtaget tilstrækkelig »modstof« kan måske leve op til at modsætte sig en formning af sjælen, som han/hun ikke finder rimelig. Det drejer sig om din egen tilværelse og din nabos. Måske ikke i dag, men måske i morgen, måske om et par år.

Derfor kan ingen løsning anvises. Men du såvel som dine omgivelser er ansvarlig. De betroede folk i vores samfund er vi i sidste ende selv ansvarlige for. I de vestlige samfund har vi de lærere, de politifolk, de politikere, de læger, de TV-folk og alle de andre, som vi selv har gjort os fortjent til.

Disse grupper og mange andre må tage deres ansvar alvorligt. Filmene og bogen her rører ved noget, der både hører til i hjertet og hjernen.

Men brug hjernen, når tårerne og mismodet har forladt dig, når du har set filmen og læst bogen:

Skån også din nabos søn for at dette skal overgå ham.

Gorm Wagner

Forord

Af Ebbe Preisler

Et kortfilmselskab har som regel kun ganske få fastansatte. Til gengæld engagerer man sig året igennem med mange free-lance medarbejdere – filmarbejdere, skuespillere, komponister, musikere, etc.

På samme måde kommer de fleste af ideerne. En mindre kreds af folk, der ikke er ansat i firmaet, men som føler sig knyttet til stedet kommer ind af døren. De fleste er filminstruktører, nogle er forfattere, andre journalister eller eksperter optaget af at formidle deres viden eller ideer på en anderledes måde.

Mit firma havde tidligere haft samarbejde med lægen og forskeren, dr. Gorm Wagner fra Københavns Universitet. Sammen med filmklipperen Christian Hartkopp havde han i midten af 1970'erne skabt to – nu verdensberømte – undervisningsfilm. Siden blev Gorm Wagner aktiv i Amnesty Internationals lægegruppe, og da han fik en ny idé egnet til filmmediet henvendte han sig atter til mit filmselskab i sommeren 1979.

Den græske psykolog, Mika Fatouros, havde fremlagt de foreløbige resultater af en undersøgelse i et hidtil upåagtet område ved et Amnesty møde i Geneve. Hun havde læst om de tidligere værnepligtige, der af det græske junta-styre var blevet optrænet til bøddegerningen, havde hørt indgående beskrevet, hvordan den brutale træning var foregået og hvordan hverdagen som bøddelev havde formet sig. Gorm Wagner hørte det og oplevede det som en ren drejebog. En anden tilstedeværende, en græsk Amnesty-læge, Panos Sakelleriadis, havde i flere år tænkt på, at kontrasten mellem det græske øriges skønhed og junta-tidens uhyrligheder (Skønheden og Uhyret) kunne bruges som poler i en kraftfuld film. Disse indfaldsvinkler smeltede sammen, og den første idé til *Din Nabos Søn* var født. Den fik navnet »Kapsoni«.

Men hvordan få beretningerne og idéerne omsat til film? Gorm Wagner og jeg var umiddelbart enige om, at slutresultatet skulle være fortalt så effektivt, at filmen kunne gå verden over. Den skul-

le være international og tidløs. En stor ambition ganske vist. Men den eneste form, der for alvor kunne tjene formålet: At lægge en brik til det forebyggende anti-tortur arbejde, som Amnesty-lægerne gik så stærkt ind for. Det var desuden klart, at filmen ville blive en del dyrere at producere end almindelige danske filmbevil-linger kunne klare alene.

Vi blev derfor enige om at lede efter en engelsk film- eller TV-instruktør og dermed måske engelsk finansiering. Jeg fik anbefalet den meget velrenommerede TV-producer, Ian Stuttard. Gorm havde et møde med ham i London og arbejdstitlen »Could it be you? Could it be me?« kom på bordet efter dette møde. Stuttard så helt klart, at dette var filmstof, kunne imidlertid ikke selv men anbefalede en kollega, Michael Ruggins. På dette tidspunkt var de første penge skaffet - Sveriges Television (Malmø) havde uden forbehold erklæret sig positiv over for idéen og finansierede derfor research- og manuscriptrejse for Michael Ruggins og Gorm Wagner til Grækenland.

I 14 dage (marts 1980) talte og skrev de, mest i Athen. Et højdepunkt blev nået, da Gorm på rejsens to sidste dage omsider fandt frem til den bøddel, der tidligere havde erklæret anklagerens hovedvidne mod Junta-tidens tortur-ansvarlige. Michailis Petrou skulle senere blive også filmens hovedvidne. Mødet foregik under dramatiske og følelsesfulde omstændigheder på Petrous fødeø, Symi, 24 timers rejse med båd fra det græske fastland. Dette møde blev, sammen med den fortrolighed Petrou senere fik til Gorm og Mika Fatouros under et flere dage varende interview i juli 1980 forudsætningen for, at vi mange måneder senere kunne komme anstiggende et 7 mands udenlandsk filmhold og få det helt enestående åbenhjertige interview, der er filmens rygrad. Gorm måtte dog endnu på en hastemission i januar 1981 for at få klargjort, om Petrou definitivt ville medvirke. Hjemkommen afleverede Michael Ruggins en grundig og gennemarbejdet synopsis til den kommende film, og endnu en ny titel: »State of Pain« blev lagt oveni. Denne synopsis fortsatte langt hen i produktionen som et vigtigt opslagsværk.

Filmholdet i arbejde. Fotograf Alexander Gruszynski. I baggrunden instruktørerne Jørgen Flindt Pedersen og Erik Stephensen.

Budgettet tog nu form i samarbejdet med Michael Ruggins. Det var for ham klart, at hele filmholdet skulle være græsk, alene fordi de engelske Union-rules er tunge at arbejde med. Et engelsk hold ville blive stort som en besættelsesstyrke. Desuden kalkulerede vi med, at de dramatiske optagelser måske måtte optages uden for Grækenland, for ingen af os vidste noget som helst om de græske myndigheders opfattelse af vores forehavende. Een ting var dog sikkert: Ingen græker ville føles vores forehavende flatterende, og vi var indstillet på, at der ville blive spændt ben for os, skjult eller åbenlyst. Budgettet var nu over millionen.

Statens filmcentral (SFC) i København havde i mellemtiden læst Michael Ruggins oplæg og gik helhjertet ind for at deltage i produktionen. Svensk TV var også stadig interesseret, men halvdelen af pengene manglede endnu. SFC foreslog derfor at inddrage Det danske Filminstitut, eftersom en del af filmen – og en af grundene til det store budget – var spillefilmpræget. Konsulenterne Svend Methling og Jørgen Melgaard kunne straks godt lide idéen og filmens formål. Men man ville derimod ikke kunne acceptere, at instruktøren var ikke-dansk.

Nu var alle pengede der pludselig, men hvor var nu den danske instruktør, der kunne give filmen »engelsk« kvalitet?

Morten Arnfred var fristet, men skulle snart igang med et TV-teater og spillefilmmanuskript. Jørgen Flindt Pedersen var fristet, men skulle snart sammen med Erik Stephensen skrive og instruere deres første spillefilm, om mandemiljø i en fodboldklub.

Poul Martinsen var fristet og kunne godt – men først 8 måneder senere.

Gode råd var dyre. Michael Ruggins var ulykkelig og lidt vred. Vi blev enige om et beløb for svie og smerte. Jeg havde med mellemrum en meget utålmodig Gorm i telefonen og kunne drage et lettelsens suk, da Jørgen Flindt ringede med det glade budskab, at han og Erik måske alligevel syntes det var en god idé at lave denne vigtige film først. Danmarks Radio kom ind i sponsorkredsen i sidste øjeblik, og vi kunne nu gå igang med det egentlige. Der var gået knap 2 år med forstadierne. Foran os lå endnu et års arbejde med selve produktionen af filmen. Titlen »Ofrene« / »The Victims« dukkede nu op.

I marts 1981 får instruktørerne og jeg de første indtryk på stedet ved i Athen i dagevis at høre næsten enslydende vidnedsbyrd om torturen og træningen. Vi venner os alt for hurtigt til en statistisk måde at lytte på. Hvilket årstal, hvor mange dage, hvem slog dig. Nye ofre var tilsagt dagen igennem, Gorm havde lagt et ske-

ma, så vi var ved at segne. Men alle vi talte med var stadig så følelsesmæssigt stærkt bundet til deres oplevelser, at vores indtryk endte som alt andet end statistisk. Mange erklærede sig villige til at stille op i filmen, mens andre undslog sig. Men én stor hovedpine: Vil myndighederne lægge os hindringer i vejen? Vi skal jo bl.a. have en filmtilladelse? Vores lokale indspilningsleder og rådgiver mener vi skal spille halvvejs under dække, men navnlig Jørgen Flindt går ind for en helt åben linje. Selvfølgelig skal det demokrati, der har afløst juntaen, holdes fast på retsopgøret og afstanden til obersternes system. Grækenland er et nyt medlem i det europæiske fællesskab. At modarbejde denne film og dens formål kunne let blive en politisk sag i Grækenland.

Lange nattediskussioner følger, og meget snakker vi, men pludselig er den gordiske knude hugget over: Jørgen og Erik har aflagt en kontakt fra Danmarks Radio et besøg; en embedsmand i det relevante ministerium. De kommer stolte hjem til hotellet med filmtilladelsen – en enkelt A4-side, som vi bliver viftet om næsen med. Fra dette punkt og hele resten af produktionen har vi kun grund til at være imponerede og taknemmelige over den varme og gæstfrihed, vi møder, privat og i arbejdet. Tyranni eller demokrati, hovedpræget når man færdes blandt folk er en urgammel liberalisme. Men hjælper måske ikke, men man forhindrer heller ikke nogen i at opnå det, han gerne vil. Klarer han den, tager man hatten af, selv om man selv ser anderledes på tingene.

Når vores græske indspilningsleder råder til den mere fordækte kurs, så skyldes det, at han håber på vores vegne at kunne få militærets velvilje til projektet. I sig selv fortæller det meget; at militæret klart opfattes som en væsentlig faktor i den styrende del af samfundet. Ressourcerne flyder i rigelige mængder så snart man er inden for i varmen. Alt skal vi kunne låne: køretøjer, uniformer, våben, ja sågar rekrutter til at spille statister og et par sergenter til at kommandere dem.

Selv om alt dette kan stilles til rådighed gratis, så er vi helst fri for at indgå et sådant skævt ægteskab. Vi skal trods alt beskrive militære mekanismer, og hvem ved, majoren skal sikkert pludselig bruge sit kompagni, hvis det vi laver tager en drejning, han ikke kan lide. Og så står vi der med en ufærdig film. Men senere i produktionen, da vi har fået alle vores interviews hjem og er blevet mere kry, spørger vi forsvarsministeren – via vores indspilningsleder – om vi må optage scenerne af træning og tortur i nogle bygninger midt i Athen, som stadig tilhører militæret, omend de er forladte og en del forfaldne, med andre ord: det oprindelige EAT/ESA,

hovedkvarter for militærpolitiet i Juntatiden. Men så langt rækker liberalismen ikke! Måske af hensyn til det forestående valg?

Vi begynder vores optagelser med at flyve til Rhodos og tage den lokale båd til den lille ø Symi. Det er her, vi skal møde en mand, der i to år fik de fanger til at tilstå, som han selv havde under behandling. En mand, de alle husker som hård og ubarmhertig, men næsten »korrekt« som bøddel. Det er langfredag 1981. Vi får et godt forhold til ham de næste dage. Gorm er med, Mika Fatorous er med. Vores hovedperson er officielt hyret som belysningsmester, for vores ærinde er at filme den græske påske på en lille idyllisk ø, og den foregår mest om natten! Oplevelsen af påsken er i sig selv stærk, den rummer de samme modsætninger som vores film. På andendagen laver vi et fire timers interview med Michailis Petrou. Han er meget åbenhjertig, omend dæmpet og stilfærdig. Bagefter er han næsten utilpas, ved godt, han er gået langt, men også, at der stadig ingen vej er tilbage. Det er i princippet det samme han gjorde, da han meldte sig som vidne mod juntaens officerer og tog sin straf. Vi er alle som klude efter dette, men alligevel: Hele natten danser vi og fejrer den græske påske med beboerne på øen. Næste dag rejser vi. Resten af optagelserne foregår i Athen.

Vi skal »afvikle« en række interviews, men bliver i hvert eneste tilfælde grebet af de oplevelser, vi hører om. Ikke mindst da vi interviewer en tidligere major, omkring de halvtreds. Et hårdt slag på halsen under en 36 timers tortur havde givet ham hjerneskade. Han selv og familielivet er invalideret, og han bliver aldrig rask. De græske filmarbejdere græder under optagelsen.

I denne periode skal vi også finde og engagere skuespillerne til den næste optageperiode seks uger senere. Den ene unge skuespiller med mandig udstråling og skrappe oplevelser fra soldaterlivet træder frem efter den anden. En ganske særlig oplevelse er det, da en af de mere skæggede og viltre typer, i kropsnær læder og T-shirt, uden videre fortæller, at han selv har en fortid som militærpolitistat i EAT/ESA, i samme periode som Michailis Petrou. Næste dag laver vi et meget præcist interview med ham, som bliver en væsentlig del af fremstillingen i filmen. Senere bliver han engageret som skuespiller, til rollen som træner af de nye rekrutter. Han har fået klippet skæg og hår af. Han ligner næsten sit gamle soldaterjag, men døjer med rollen. Men fælles for ham og de andre seks skuespillere er, at de spiller på livet løs. De er disciplinerede, når de skriger sig hæse i fem timer. De bliver alle tiders kammerater, og er iøvrigt meget imponerede over de fremmede filmfolk. Fotografen Alexander Gruszynski nøjes aldrig med den næstbedste

måde at løse en scene på. Hans assistent, Bjørn Blixt, er på en gang alles maskot og taler en vanvittig blanding af skånsk, græsk og dansk. Tonemesteren Peter Engleson står uforknytt i varme og støv med sin fem meter lange boom-stang strakt ud, præcis lige så længe det er påkrævet, hver gang, og altid som en »flue på væggen«. Samarbejdet mellem det danske og græske hold (belyser, make-up, indspilningsleder, scenograf, rekvisitør, grip, håndværkere) er et stort kaudervældsk og smadderhyggeligt. Professionalismen er helt upåklagelig.

Optagelserne i anden periode – slutningen af juni 81 – foregår i et nedlagt hjem for »uartige« piger. Det er sørgeligt og rystende at måtte konstatere, at omgivelserne giver os alle muligheder for at skildre et frastødende fængselsmiljø. Der er tremmer for vinduerne. Væggene er overmalet med kærlighedsytringer »Alexis, jeg er din«, og nødråb »Far, kom og hent mig«. Igen bliver vi halvvejs væltet af virkeligheden, selv om det denne gang bare skal være vores kulisse.

Optagelserne går forrygende godt. En gang imellem går navnlig vores hovedrollespiller så højt op i situationerne, at han må gå afscenes og græde ud. »Idyllen« i vores arbejdsplads brydes kun kort en enkelt dag, da vi pludselig hører, at skuespillerne vil nedlægge arbejdet. Årsagen er, at en ældre skuespiller er kommet til stede, som er tiltænkt en mindre rolle og engageret direkte af vores indspilningsleder. Denne skuespiller har en belastet fortid i juntatiden og de unge spillere vil ikke vide af at spille med ham. Han forlader stedet.

De sidste dage gribes navnlig Erik af en forståelig paranoia på de voksende filmrullers vegne. »Tænk, hvis vi en dag kom hjem til hotellet og fandt døren til værelset brudt op og alle de eksponerede ruller væk«. Vi har i den grad vænnet os til den helt trygge stemning, der hersker overalt i Grækenland, kun lidt spoleret af lomme-tyve og pushere.

Vi overvejer forskelligt, bankboks, ambassade, sprede materialet. Men før vi ser os om, er vi igennem de lange varme støvede optagedage (op til 40° den første uge) og holdet tager hjem med rullerne i kufferten.

Hjem til klipningen af *Din Nabos Søn*. En væsentlig fase, men i forhold til det foregående helt uddramatisk. Materialet er der, og Erik og Peter Engleson (der også kan klippe film), får skik på råklipningen, så at vi andre kan komme med vores »begavede« kommentarer i løbet af august 1981.

Dobbeltheden er gennemført.

En film over et af de grufuldste temaer, man kan tænke sig, er produceret i det mest frugtbare og mest mindeværdige og gode samarbejde, man kan ønske sig.

Måtte du og din nabos søn nøjes med sidste halvdel af dobbeltheden.